Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

Орган парткома, рэктарата, мясцкома, камітэта ЛКСМБ і прафкома Беларускага дзяржаўнага універсітэта імя У. І. Леніна

№ 31 (376) | Субота, 10 кастрычніка 1959 года | Цана 10 кап.

Няхай жывуць савецкія вучоныя, канструктары, інжынеры, тэхнікі, рабочыя, якія праславілі нашу Радзіму першым у гісторыі касмічным палётам на Месяц, што адкрыў новую эру ў пакарэнні чалавекам касмічнай прасторы!

(З Заклікаў ЦК КПСС да 42-й гадавіны Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі).

ПРАЦУЕ ВІЗУАЛЬНА-АПТЫЧНАЯ УНІВЕРСІТЭЦКАЯ...

Візуальна-аптычная станцыя па назіранню за штучнымі спадарожнікамі Зямлі пры нашым універсітэце створана два гады назад.

У нашы функцыі ўваходзіць назіранне за штучнымі спадарожнікамі Зямлі. Для гэтага мы атрымліваем з Астранамічнага Савета пры АН СССР эфемерыды (загадзя вызначаныя каардынаты) іх руху. Эфемерыды даюцца нам з дакладнасцю да мінут ў часе праходжання спадарожніка над Мінскам і з дакладнасцю да градусаў па месцу знаходжання ў нябеснай прасторы. Мы ж месцазнаходжанне ўдакладняем да 0,1 градуса, а час праходжання—да 0,1 секунды. Для гэтага ў нас ёсць усе неабходныя прыборы.

Запуск штучных спадарожнікаў Зямлі, першай і другой касмічнай ракеты і, нарэшце, міжпланетнай станцыі, выклікаюць у студэнтаў велізарную цікавасць да нашай работы. У нас ёсць сталы калектыў добрых памочнікаў. Часцей іншых бываюць студэнты матэматычнага факультэта Фёдар Курбыка і Дзімітрый Пазняк, якія дакладна авалодалі тэхнікай назірання за штучнымі спадарожнікамі. Дрэннае надвор'е, якое часта перашкаджае назіранням, не можа ахаладзіць іх энтузіязму. Затое ж як радуюцца хлопцы, калі ў астранамічнай трубы мільгане спадарожнік ці ў навушніках пачуецца характэрнае папісканне. Так, мы прымалі радыёсігналы ўсіх спадарожнікаў, другой касмічнай ракеты. А за увесь час існавання станцыі бачылі першы, другі і трэці спадарожнікі больш 200 разоў!

Нашы назіранні уваходзяць у праграму даследаванняў, якія вядуцца па ўсім Савецкім Саюзе пад кіраўніцтвам Астранамічнага Савета АН СССР. Так сёння ці заўтра мы будзем назіраць метэорны паток Дракавід. Даныя, атрыманыя на нашай станцыі, улічваюцца пры ўдакладненні арбіты спадарожніка, маюць яны значэнне і пры вывучэнні шчыльнасці атмасферы.

І калі часам золкай раніцай вы ўбачыце, як са станцыі, ажыўлена размаўляючы, выходзіць група вясёлых хлопцаў, ведайце—гэта энтузіясты начнога неба, добраахвотныя супрацоўнікі візуальна-аптычнай станцыі нашага універсітэта.

Ф. ІГНАЦЕНКА,
намеснік начальніка станцыі.

НА ЗДЫМКУ: інжынер вылічальнага цэнтра універсітэта Аляксей Рудакоўскі за мантажом аднаго з вузлоў электронна-вылічальнай машыны «Урал».

Фота А. ШРУБКА.

КОРАТКА

⊙ Нядаўна кафедрай зарубежнай літаратуры і работнікамі бібліятэкі універсітэта быў арганізаваны дыспут па апавяданню Джэймса Олдрыджа «Апошні дзюйм». Перад дыспутам удзельнікі прагледзелі аднайменны кінафільм па матывах гэтага апавядання. Затым студэнты падзяліліся ўражаннямі.

⊙ У актавай зале корпуса гуманітарных факультэтаў адбыўся вечар, прысвечаны творчасці Сяргея Ясеніна. Артысты С. Сокалаў і Я. Зарэцкі выступілі на ім з цікавай літаратурнай кампазіцыяй па творах гэтага выдатнага паэта.

⊙ Цяпер у Мінску праходзіць гарадскі агляд студэнцкіх навуковых работ. Наш універсітэт прадставіў больш 130 работ. Цікавыя даследаванні далі на агляд біялагічны, геаграфічны, гістарычны і філалагічны факультэты.

В. КАПЦІЛОВІЧ.

У партарганізацыях ідуць справаздачы і выбары

НА ШЛЯХУ ПЕРАБУДОВЫ

Адбыўся партыйны справаздачна-выбарчы сход на біялагічным факультэце. Сход прайшоў цікава і жыва, дзякуючы востраму, крытычнаму і самакрытычнаму справаздачнаму дакладу былога парторга тав. Палілава. Гэты даклад з'явіўся, як справядліва адзначыў прадстаўнік парткома тав. Пратасеня, сапраўды навуковым аналізам усёй дзейнасці партарганізацыі.

Галоўную ўвагу партарганізацыя надавала пытанню перабудовы выкладання на факультэце ў святле рашэнняў партыі і ўрада аб умацаванні сувязі вышэйшай школы з жыццём. Працягвалася работа па павышэнню патрабаванняў да студэнтаў і выхаванню ў іх навыкаў самастойнай работы. У галіне палітыка-выхаваўчай работы партбюро канцэнтравала сваю ўвагу, галоўным чынам, на рабоце ў акадэмічных групах. Асноўны цэнтр цяжару выхаваўчай работы быў перанесен на кафедры. Увесь калектыў работнікаў факультэта быў ахоплен палітычнай вучобай. Больш арганізавана працаваў філасофскі семінар.

Вялікую ўвагу сход удзяліў такому адстаючаму ўчастку работы, як спартыўная і культмасавая (адказны камуніст т. Карташова). Другі раз была прызнана неабходнасць даручыць гэты ўчастак работы не аднаму, а двум камуністам.

Зноў на сходзе абмяркоўвалася пытанне аб павелічэнні аўдыторнага фонду на біяфаку, аб паляпшэнні ўмоў работы на біястанцыі «Чырвонае ўрочышча», аб стабілізацыі раскладу, аб выдзяленні аднаго дня ў тыдзень для грамадскіх мерапрыемстваў і многія іншыя пытанні.

Партыйны сход біяфака пастанавіў узмацніць палітыка-выхаваўчую работу прафесарска-выкладчыцкага складу са студэнтамі на факультэце і ў студэнцкіх інтэрнатах. Вырашана больш прыцягваць прафесарска-выкладчыцкі калектыў да шырокай прапаганды прыродазнаўча-навуковых ведаў і антырэлігійнай прапаганды сярод насельніцтва, дабіцца паляпшэння работы і павышэння аўтарытэту камсамольскай і прафсаюзнай арганізацый на факультэце, расшырыць іх ініцыятыву, настойна дабівацца стварэння здавальняючай эксперыментальнай базы для навуковай работы на факультэце.

Сакратаром партарганізацыі абран тав. Дракo.

Узяліся—і справіліся

Прызнацца, мы крыху хвалявaліся, калі даведаліся, што нам першым на факультэце давядзецца пачаць самаабслугоўванне.

Напярэдадні быў праведзены спецыяльны інструктаж. Наша брыгада складалася з дзесяці чалавек: С. Дамарацкая, Т. Казюкевіч, Г. Кавальчук, Г. Казека, І. Гурда, В. Свідзінская А. Сядзяеў, К. Сільчанка, Л. Царава, А. Русіновіч. Уся брыгада была падзелена на пяць груп. Склалі графік работы на тыдзень. Першы дзень работы чакалі нават са страхам: ці справімся? Даводзіцца ж пачаць першымі, а вопыту няма. Але і першы блін не стаў для нас комам. У 6-30 раніцы ўсе былі ў зборы. Атрымалі неабходныя прылады і з запалам узяліся за справу. Праз гадзіну ўсё было скончана. Пасля заняткаў прыбралі яшчэ раз. Не такім ужо страшным аказаўся першы дзень дзяжурства!

У наступныя дні часу на ўборку трацілася ўсё менш, таму што з работай ужо асвоіліся. У суботу, апошні дзень нашага дзяжурства, правялі генеральную ўборку.

Прыемна адзначыць, што пасля таго, як студэнты пачалі прыбіраць самі, ва аўдыторыях і кабінетах зрабілася значна чысцей. Цяпер жа студэнты самі сочаць за чысцінёй. А гэта—галоўнае!

В. СВІДЗІНСКАЯ,
Т. КАЗЮКЕВІЧ,
С. ДАМАРАЦКАЯ,
студэнткі II курса геафака.

НА ЗДЫМКУ: студэнткі першага курса хімфака Валя Курбыка і Рая Елісеева на практычных занятках па арганічнай хіміі.

Фота А. ШРУБКА.

НАШЫ ЮБІЛЯРЫ

Міхаіл Іванавіч Жыркевіч

14 кастрычніка 1959 года грамадскасць нашага універсітэта адзначае 60-годдзе з дня нараджэння загадчыка кафедры беларускай мовы, заслужанага дзеяча навукі БССР, дацэнта М. І. Жыркевіча.

Міхаіл Іванавіч Жыркевіч нарадзіўся ў 1899 годзе ў вёсцы Залесовічы Крычаўскага раёна ў сям'і селяніна. Ужо з юнацкіх гадоў вызначаўся нялёгкі, але прамы, пачэсны шлях будучага вучонага-педагога. Будучы прагным да ведаў, ён скончыў у 1919—20 навучальным годзе сярэднюю школу. Далейшую адукацыю давялося атрымліваць у полымі грамадзянскай вайны, у баях супраць белапалякаў.

З 1920 па 1923 год М. І. Жыркевіч працаваў настаўнікам пачатковых школ Крычаўскай воласці, Чэрыкаўскага павету, Гомельскай губерні. Іменна з гэтага часу ён назаўсёды звязаў свой лёс з педагагічнай дзейнасцю. Скончыўшы ў 1927 годзе Беларускі дзяржаўны універсітэт імя У. І. Леніна, Міхаіл Іванавіч працуе выкладчыкам беларускай мовы і літаратуры у 2-й сярэдняй школе г. Магілёва, а з 1928 года—у Магілёўскім педагагічным тэхнікуме. З 1933 года і аж да пачатку Вялікай Айчыннай вайны працуе спачатку выкладчыкам, а пасля старшым выкладчыкам у Магілёўскім пединстытуце.

М. І. Жыркевіч займаецца і вялікай навукова-даследчай працай. Яго пяру належыць шэрыг прац

па даследаванню мовы твораў беларускіх пісьменнікаў, метадычных дапаможнікаў і распрацовак. Падручнікі беларускай мовы, складзеныя М. І. Жыркевічам, вытрымалі многа выданняў. І зараз у сярэдняй школе па іх вывучаюць беларускую мову.

З першых дзён Вялікай Айчыннай вайны Міхаіл Іванавіч уступае ў рады Чырвонай Арміі, прымае ўдзел у барацьбе супроць гітлераўскіх захопнікаў. Дэмабілізаваўшыся пасля цяжкай хваробы ў запас, Міхаіл Іванавіч выкладае рускую мову і літаратуру і з'яўляецца дырэктарам школы ў Мінусінскім раёне Краснаярскага краю.

З 1943 года М. І. Жыркевіч працуе ў Беларускім дзяржаўным універсітэце імя У. І. Леніна на філалагічным факультэце спачатку ў якасці старшага выкладчыка, а пасля дацэнтам кафедры беларускай мовы.

М. І. Жыркевіч узнагароджаны двума ардэнамі «Знак Пашаны», медалямі, Граматамі Вярхоўнага Савета БССР і нагрудным знакам «Выдатнік асветы».

На працягу ўсёй сваёй шматгадовай педагагічнай і навуковай дзейнасці Міхаіл Іванавіч не шкадуе сіл і энергіі для пачэснай справы навучання і выхавання маладых кадраў педагогаў. Не дзесяткі і не сотні, а тысячы настаўнікаў—яго выхаванцаў працуюць зараз у школах і іншых установах народнай асветы рэспублікі.

Жыццерадаснасць, шчырая, сардэчная прастата, не па гадах бадзёрасць і энергічнасць, сапраўды бацькоўскія клопаты аб студэнтах і падначаленых яму навуковых супрацоўніках, уважлівасць да іх запатрабаванняў і разам з тым строгая патрабавальнасць — вось што характэрна гэтаму сціпламу і нястомнаму працаўніку-вучонаму. І нездарма на філалагічным факультэце дацэнт М. І. Жыркевіч карыстаецца вялікай павагай і любоўю студэнтаў.

Сардэчна віншуем Вас, дарагі Міхаіл Іванавіч, з днём Вашага 60-годдзя і жадаем Вам добрага здароўя і далейшых поспехаў у навукова-педагагічнай дзейнасці.

Фельетон. Актыўнасць наадварот

Прастата і яснасць аб'явы збівалі напавал: у пятніцу—прафсаюзны сход! Але знешніх прыкмет непакою не назіралася. Адчувалася, што і З. Вазжаннікава, і Л. Сыраквашка, і нават першакурсніца Зіна Дабрыян глыбока прадумалі гэтае хвалюючае пытанне і прынялі беспаваротнае рашэнне.

Катастрофа выбухнула ў дзве гадзіны дня—адразу ж пасля лекцый. Ведаючы з вопыту папярэдніх сходаў, што малейшае прамаруджванне да смерці падобна і можа аказацца ракавым, яны разам з іншымі філфакаўцамі ў адзіным парыве кінуўся да выхаду.

Усё было загадзя разлічана да дробязі: паліто ўзяты з гардэробу на папярэднім перапынку, пільнасць мясцовых прафсаюзных «босаў» прытуплена шчырымі абяцаннямі абавязкова прысутнічаць на сходзе. І вось усе ў баявой гатоўнасці і чакалі сігнала (заўсёды радуючага студэнта званка).

Час прабіў. Але... «вольналюбівыя імкненні» нечакана напаткалі перашкоду.

Стройнымі радамі стала ля выхаду прафсаюзнае бюро і мужна процістаяла націску студэнтаў.

Закрыўшы амбразуру дзвярэй уласнай спіной, член прафкамітэта Міхаіл Папоў гераічна адбіваў узмацняўшыяся атакі. На дапамогу яму спяшаліся адказныя камсамольскія работнікі. Тады барацьба прыняла зусім іншы напрамак. Успамінаюцца ўсе трэніроўкі, рэпетыцыі і іншыя камсамольскія даручэнні, якія сёння, зараз жа патрабуюць неадкладнага выканання!

Паяўляецца і шэраг цяжка захварэўшых родзічаў, стан здароўя якіх патрабуе неадкладнага і сталага догляду. І толькі паяўленне на сцэне дзеяння намесніка дэкана Р. В. Булацкага ўносіць пэўную яснасць у стварыўшаеся становішча. Атакі адбіты. Актавая зала паступова напаўняецца. І толькі многіх, быццам магніт, цягнуць да сябе вокны першага паверха. І калі герой Лермантава Сашка, дзякуючы ім, здолеў знайсці выйсце з больш цяжкага становішча, дык хіба ж нельга выкарыстаць вокны і нашым «героям»? Далей было зусім, як у паэме: «Прыг-прыг, —и были таковы!».

Заграджальная камісія святкуе перамогу—сход пачынаецца. Ура! Пачынаецца сход. 3 646 членаў прафсаюза 300 усё-такі прысутнічаюць! Няхай жыве масавасць!

Ж. ЮШКЕВІЧ.

СПОРТ
Спартакіяда ў інтэрнаце

У ліку запланаваных мерапрыемстваў студсавета інтэрната матэматыкаў і біёлагаў былі мерапрыемствы па папулярызацыі спорту. Мы рашылі праводзіць штогод спартакіяду ў нашым інтэрнаце. Спартакіяда праходзіць па шасці відах спорту: баскетболу, валейболу, шахматах і шашках, стральбе і настольнаму тэнісу.

Ужо закончыліся гульні па чатырох відах спорту. Ва ўпартай барацьбе прайшло першынства па баскетболу сярод мужчын. Першае месца заняў дружны калектыў чацвертага паверху. Гэтая каманда атрымала прыз—баскетбольны мяч. Сярод жаночых каманд упэўненую перамогу атрымала зборная каманда першага і другога паверху. У валейбалістаў перамагла каманда другога паверху.

Вельмі вострай была барацьба у жанчын. Першыя—трэція месцы раздзялілі каманды другога, трэцяга і чацвертага паверхаў, набраўшыя па два ачкі. Па суадносінах матчаў пераможцам стала каманда трэцяга паверху. Сярод тэнісістаў першае месца заняла каманда другога паверху.

Вельмі ўпарта і цікава праходзілі спаборніцтвы стралкоў. Вынікі каманд вельмі шчыльныя. Выбіўшы 914 ачкоў, уперад выйшла каманда другога паверху.

Спартакіяда выклікала велізарную цікавасць сярод студэнтаў. Толькі ў спаборніцтвах па першых 4 відах спорту прыняло ўдзел каля 200 чалавек.

Г. ДРАБУШЭВІЧ,
старшыня прафбюро матэматычнага факультэта.

ВОСЕНЬ... **Фотаэцюд А. Шрубка.**

ІДЗЕ ПАПАЎНЕННЕ

Ажыўлена было ў кабінеце мовазнаўства. Тут сабраліся ўдзельнікі гуртка па вывучэнню беларускага фальклору, якім кіруе выкладчыца тав. Багрова. Студэнтаў было многа. Адных толькі першакурснікаў прышло больш 50.

З дакладам «Беларускія прыказкі аб рэлігіі і служыцелях культу» выступіў студэнт 3-га курса аддзялення беларускай мовы і літаратуры І. Казак. Пасля дакладу разгарнуліся гарачыя спрэчкі.

Студэнты-першакурснікі не толькі з вялікай увагай праслухалі, даклад, але і самі рашылі прыняць удзел у рабоце гуртка.

М. КІСЯЛЕВІЧ.

Месяц на цаліне

Тройчы разам з іншымі пасланцамі універсітэта я працаваў на уборцы цаліннага ўраджаю. І, прызнацца, крыху стала сумнавата, калі даведаўся, што больш не будуць пасылаць студэнтаў на цаліну. Значыць, не так трэба там ужо нашы рукі. І брала цікавасць—якая яна цяпер, былая цаліна, абжыты зараз край?

У канцы ліпеня даведаўся, што з Беларусі на дапамогу казахстанскім хлебаробам накіроўваюцца механізатары. Разам з імі ўдалося паехаць і мне.

Нас камандзіравалі ў Паўночна-казахстанскую вобласць. З горада Петрапаўлаўска мы раз'язджаліся ў калгасы і саўгасы. Адно ўражанне змянялася другім. Нярэдка аўтамашыны праязджалі каля азёр, кругла сінеючых на 2—3—5 кіламетраў. А ўраджай! Пaабапал дарогі ад малейшага подыху ветра хвалявалася густая, яшчэ зялёная пшаніца, вітала беларускіх пасланцоў сваімі шырокімі лістамі амаль трохмятровая кукуруза і жоўтымі вясёлымі ўсмешкамі—сакавіты сланечнік.

Сяло Троіцкае раскінулася вакол прэснага і неглыбокага возера з крыху пакрытым ілам, але амаль цвёрдым дном. Наогул у паўночным Казахстане вельмі многа бясsuccточных азёр, багатых сібірскім карасём і дзічынай. На такіх азёрах мы бачылі, як акінуць вокам, гушкаючыхся качак, якія здалёк здаваліся цёмнымі кропкамі. Азёры напалову зараслі сітняком, які выкарыстоўваецца пры будаўніцтве стандартных домікаў і іншых пабудоў.

10 жніўня ўсе дзевяць хлапцоў Барысаўшчыны ўключыліся ў дружны працоўны калектыў калгаса-мільянера. Тры дні прасушвалі і сціртавалі сена, а потым нас разаслалі па брыгадах. Мне выпала быць з аднавяскоўцам 18-гадовым трактарыстам Віктарам Вінцярэвічам. Гэтаму юнаку яшчэ не прыходзілася выязджаць за межы свайго раёна, і паехаў ён з дому, не сказаўшы нават маці, куды, і толькі з дарогі тэлеграфаваў: на цаліну.

Да гэтага часу ў брыгадзе ішла падборка аўса, і брыгадзір паслаў нас працаваць на камбайны. Першы наш дзень у першай брыгадзе. Працавалі за поўнач, выканалі больш чатырох норм і выпрацавалі 6,5 працадня. «Як цаліна, Віця?»—запытаўся я ў сябра, калі ўкладваліся спаць. «Брыгада сёння намалаціла столькі аўса, колькі ў нашым калгасе намалочваюць на ўвесь год»,—адказаў Віктар.

Пасля заканчэння падборкі аўса больш тыдня працавалі на сіласаванні кукурузы. Камбайны наразалі па 100—130 тон масы за дзень, а тут стой у кузаве і толькі паспявай разгортваць і ўтоптваць няспынна паступаючую з ленты агрэгата зялёную масу. Кукуруза вышэй за трактар і нават за аўтамашыну і толькі па выкідваючай масу страле камбайна можна прыкмеціць месцазнаходжанне агрэгата. Праходзіць 10—15 мінут—і 2,5-тонны «ГАЗ-51» або 3,5-тонны «ЗІС-150» адыходзяць ад сіласнай ямы.

Жылі ў брыгадным стане—за 4 кіламетры ад сяла. Па заканчэнню работы вечарамі хадзілі ў клуб калгаса. У клубе—стацыянарная кіноўстаноўка. У двары—баскетбольная і валейбольная пляцоўкі.

Неяк два дні запар імжэў дождж, і мы пераехалі ў сяло. Жылі ў хаце брыгадзіра Івана Іосіфавіча Лебедзева. Тут я пазнаёміўся з бацькам брыгадзіра 70-гадовым Іосіфам Лебедзевым. Стары ў вольны час вырабляў граблі і іншыя прылады. Ён—заядлы рыбак. Амаль кожны вечар і раніцу прыносіў па кашу шырокіх карасёў. Ад яго ж я даведаўся аб гісторыі сяла Троіцкага. Год 90 таму назад з-пад Варонежа, з Украіны, сюды прыехалі перасяленцы і пачалі будавацца вакол возера. Сяло дабудоўвалася ў пачатку XX стагоддзя, у перыяд сталыпіншчыны. Пасля Кастрычніка вандроўнікі-казахі асядалі побач з рускімі і украінцамі.

У брыгадзе з намі падоўгу гутарыў вартаўнік зернесклада 65-гадовы беларус Раман Пашкоўскі. Калі «дзядзька Раман» (як звалі яго ў брыгадзе) быў яшчэ хлапцом, у пачатку першай сусветнай вайны, яго сям'я з-пад Беластоку пераехала ў Казахстан. Як філолаг, я заўважыў старому на яго украінскае вымаўленне (тыпу «паіхалы»). «Забыв,—усміхнуўся Раман,—ось вас розумію, а сам не ўмію».

Самы напружаны час чакаўся з пачаткам уборкі пшаніцы. А яна, густая і шумлівая, шапацела бяскрайнімі хвалямі.

Хлопцы-беларусы працавалі лафетчыкамі і трактарыстамі, скошвалі за дзень па 25—30 гектараў.

І вось першага верасня больш двух дзесяткаў самаходных і прычэпных камбайнаў калгаса «Жыццё» пачалі падборку пшанічных валкоў. Цяпер мы працавалі памочнікамі камбайнераў. Наш агрэгат пры добрым надвор'і падбіраў па 17—24 га валкоў (норма—16 га). Іншыя—яшчэ больш.

І толькі тэлеграма ад сяброў «Заняткі пачаліся» прымусіла мяне 9-га верасня пакінуць гэты цудоўны багаты край.

П. ВАЛКАВЕЦ,
студэнт III курса філфака.

З ПОШТЫ «БЕЛАРУСКАГА УНІВЕРСІТЭТА»

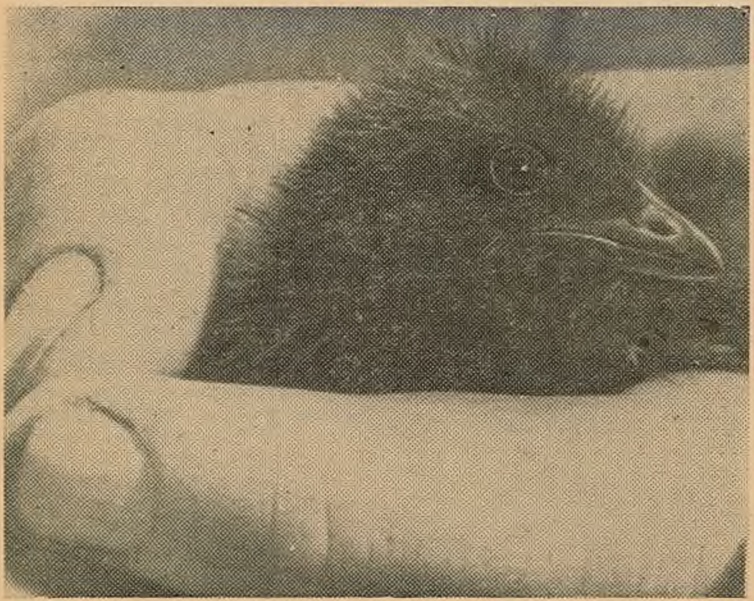

Гэтым летам мне давялося пабываць на практыцы з геафізічнай экспедыцыяй на поўдні Гомельскай вобласці, на беларускім Палессі. Аднойчы адзін з супрацоўнікаў экспедыцыі знайшоў гняздо перапелкі. Маленькія шэрыя шарыкі пакаціліся ў розныя бакі. Адно птушанё мы злавілі. Яно супакоілася ў цёплых далонях чалавека. Такім я яго і сфатаграфаваў.

А. ЛУКАШОЎ.

А Б ' Я В А

Прафесары, выкладчыкі і аспіранты вышэйшых навучальных устаноў! Чытайце штомесячна часопіс «ВЕСТНИК ВЫСШЕЙ ШКОЛЫ»—орган Міністэрства вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыіі СССР.

У часопісе асвятляюцца актуальныя праблемы вышэйшай адукацыі, расказваецца аб вопыце вышэйшых навучальных устаноў па перабудове вучэбна-выхаваўчай работы, на аснове злучэння навучання з вытворчай працай.

Чытач знойдзе тут артыкулы аб падрыхтоўцы навукова-педагагічных кадраў, па гісторыі айчыннай педагагічнай думкі, даведаецца аб новай вучэбнай літаратуры, пазнаёміцца з зарубежнай вышэйшай школай.

У «Вестнике высшей школы» супрацоўнічаюць вядомыя вучоныя, дзеячы вышэйшай школы, работнікі грамадскіх арганізацый.

На часопіс «Вестник высшей школы» можна падпісацца ў любым паштовым аддзяленні або ў грамадскіх распаўсюджвальнікаў друку. Падпісная цана—60 рублёў на год, 30 рублёў на паўгода.

НЕ ЗАБУДЗЬЦЕСЯ ПАДПІСАЦЦА НА ЧАСОПІС «ВЕСТНИК ВЫСШЕЙ ШКОЛЫ»!

Адрас рэдакцыі: Мінск, Універсітэцкі гарадок, біякорпус, 60; тэл. 2-07-19. Рэдактар М. ЦІКОЦКІ.

АТ 10801. Зак. 1510 Друкарня выдавецтва БДУ імя Ул. І. Леніна. Тыраж 2000 экз.